

glæder mig, at den sidste ærede Taler (Rottbøll), skønt han i og for sig ikke er nogen Tilhænger af, at der nu skal finde en Vurdering Sted af den nøgne Jord, dog ikke af den Grund vil modsætte sig Forslaget, og jeg vil haabe, at det ogsaa maa være Højres Stilling. I øvrigt skal jeg ikke drøfte denne Vurdering med det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (la Cour), jeg skal kun gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger til ham. Det ærede Medlem ankede over de Udtryk, der er brugte i Lovforslaget med Hensyn til, hvorledes denne Vurdering skal foretages, særlig at Jorden skal vurderes under Hensyn til Beskaffenhed og Beliggenhed. Men samtidig gjorde det ærede Medlem og, som det synes mig, med megen Ret gældende, at Overskyldraadet — af hvilket han jo er et indsigtsfuldt Medlem — ogsaa nu maa gaa til Vurderinger til Ejendomsskyld, hvor der tages Hensyn baade til Beliggenhed og Beskaffenhed. Det ærede Medlem anførte, saavidt jeg forstod ham, Eksempler fra Nørrejylland, hvor man netop havde set, at Beliggenheden kunde spille en ganske overordentlig stor Rolle for Vurderingen, at naar en Mand klagede over en tilsyneladende for høj Vurdering, laa det i, at man ikke havde været opmærksom paa, hvilken Rolle Jordstykkets Beliggenhed i Forhold til Driftscentret kunde spille — saaledes maa jeg forstaa det ærede Medlem. Det viser sig, at Overskyldraadet ved Vurdering til Ejendomsskyld er inde paa, at den Slags Forhold kan tages med i Betragtning.

Naar der dernæst gøres gældende overfor Jordvurderingen, at denne ikke vil føre til noget Grundlag for en Skat, maa jeg gentage, at jeg som mange andre paa Forhaand indrømmer dette. Den sidste ærede Taler og det ærede 6te Medlem for 9de Kreds mener, at en saadan Jordvurdering, som der blev Tale om, naar man skulde vurdere til Jordskyld, vilde tage meget lang Tid. Deri er jeg enig med de ærede Medlemmer. En saadan Jordvurdering, som man skal have til en kommende Jordskyld, kan ikke gaa for sig paa samme Maade som den Vurdering, der nu er Tale om. Naar den sidste ærede Taler imidlertid gjorde gældende, at de Prøvevurderinger, der er foretagne, er totalt

mislykkede, tror jeg, at Udtrykket er for strengt. Nogen Belæring har man dog faaet deraf, en Belæring i den Henseende, at man kan gaa videre, og at det vil være rigtigt at inddrage langt større Arealer under en saadan Vurdering, end man den Gang gjorde, idet det netop den Gang viste sig, at tog man Opgaven saa begrænset, fik man intet sikkert Resultat, medens der med en større Vurdering er den Mulighed, at man faar en Oplysning, en Vejledning, som kan bruges. Alle maatte kunne stemme for denne Prøvevurdering, og det, som sagt, enten de er Tilhængere eller Modstandere af en saadan Jordskyld eller stiller sig tvivlende, hvad der for Resten for mit Vedkommende er Tiltældet. Jeg er i og for sig ikke Modstander af noget, som jeg ikke er i Stand til at overse, men jeg er ganske vist heller ikke, hvad det ærede Medlem kaldte en overbevist Georgeist, langt fra. Jeg tror ikke, at det kan nytte at diskutere Sagen videre, thi som den ærede sidste Taler sagde, er vi nu paa det Standpunkt, hvor vi maa tage Stilling til den, hvor selv de, der er Modstandere, maa resignere. Der er saa stærkt et Pres baade fra Befolkningens og fra Rigsdagens Side, at jeg tror, det vil være rigtigst, at man nu gaar til denne Foranstaltning. Jeg indrømmer, at den er kostbar; men det vil blive langt kostbarere, som jeg før har sagt, hvis man udskylder den.

Der har været talt noget om Fradragsreglerne, og det ærede Medlem, som sidst talte, gjorde gældende, at saadanne Fradragsregler burde overhovedet ikke findes i en Ejendomsskyldlov. Derom maa jeg sige, at det tror jeg heller ikke, det kan nytte at diskutere. Naar vi nu har haft en Ejendomsskyldlov i saa mange Aar og har haft Fradragsregler af ringere Beskaffenhed end den her foreslaaede — og saaledes forstod jeg den ærede sidste Taler, at det vil han indrømme, at den her foreslaaede er altid mere rationel og praktisk rimelig end de Regler, der i Øjeblikket findes —, saa tror jeg ikke, det i og for sig kan nytte noget at diskutere selve Fradragsprincippet. Men jeg er enig med de ærede Talere, der har udtalt sig, i, at der kan være meget god Mening i, at der intet Fradrag var for de store Ejendomme.